



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД**  
**Рев 12385/2022**  
**04.04.2024. године**  
**Београд**

## **У ИМЕ НАРОДА**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Божидар Вукашиновић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Никола Јовановић адвокат из ..., ради исплате, вредност спора 122.390.051,90 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1199/2022 од 19.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 04.04.2024. године, донео је

## **ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1199/2022 од 19.04.2022. године.

## **Образложење**

Пресудом Вишег суда у Зајечару П 18/2020 од 28.12.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име уговорене награде за пружене услуге заступања у својству адвоката и физичког лица у поступку рехабилитације сада пок. ВВ бив. из ..., пред Окружним судом у Зајечару у предмету Рех 14/2007 и у поступку пред Агенцијом за реституцију у Београду у предмету бр. 436-015909/2013, исплати износ од 122.390.051,90 динара са законском затезном каматом почев од 06.04.2020. године, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за одређивање привремене мере ближе означеном у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 25.092,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1199/2022 од 19.04.2022. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Зајечару П 18/2020 од 28.12.2021. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, а па нема битне повреде из члана 374. став 1. у вези члана 8. истог закона, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је пружао адвокатске услуге туженом и правним претходницима туженог у више поступака пред Окружним судом у Зајечару и пред Агенцијом за реституцију у Београду. Тужилац је био адвокат до 09.09.2014. године, када је брисан из именика Адвокатске коморе Зајечар. Покојна ГГ, правни претходник туженог, издала је дана 21.06.2006. године пуномоћје тужиоцу за заступање којим га је овластила да предузима све радње пред судовима и другим државним органима ради остваривања права по основу Закона о пријављивању и евидентирању одузете имовине. Пуномоћје исте садржине дана 27.03.2006. године тужиоцу је издала и покојна ДД, такође наследник пок. ВВ. Поступајући по датим овлашћењима тужилац је поднео пријаву за повраћај одузете имовине Републичкој дирекцији за имовину, претходно прибављајући неопходну документацију. Покренуо је поступак рехабилитације пок. ВВ, који је рехабилитован решењем Окружног суда у Зајечару Рех 14/2007. Наследник пок. ГГ, пок. ЂЂ је тужиоцу издао пуномоћје, а пуномоћје је издао и тужени, син пок. ЂЂ и пок. ВВ. Тужилац и тужени су дана 13.01.2014. године закључили уговор о заступању, накнади и награди за извршене адвокатске услуге и исти оверили пред Основним судом у Зајечару. Чланом 7. уговора корисник- тужени се обавезао да ће адвокату-тужиоцу на име адвокатских услуга, поред накнаде која му припада по члану 7. АТ, по добијању извршног решења надлежног органа о враћању одузете имовине и обештећењу исплатити и додатну награду у износу од 30% од тржишне вредности враћене имовине. Тужилац је поступао као пуномоћник туженог и после брисања из именика Адвокатске коморе Зајечар, пред Агенцијом за реституцију на расправи одржаној дана 09.12.2016. године. Агенција за реституцију је 2016. и 2017. године донела делимична решења о враћању имовине и утврђењу права својине ЂЂ, ББ и ДД са уделима од по 1/6 на објектима и парцели која је уписана у ЛН број .. К.О. ..., на кат. парцели .. у улици ... и улици ..., па су се по правноснажности решења подносиоци захтева уписали као власници на враћеним деловима имовине са по 1/6 идеалног дела. Делимичном пресудом првостепеног суда П 18/2020 од 17.05.2021. године одлучено је о накнади за пружене услуге заступања тужиоца у својству адвоката и физичког лица и тужени је обавезан да на име накнаде за пружене услуге у предмету пред Окружним судом у Зајечару Рех 14/2007 и у поступку пред Агенцијом за реституцију у Београду бр. 436-015909/2013 исплати износ од 283.500,00 динара, са законском затезном каматом од 06.04.2020. године. Тужилац је престао да се бави адвокатуром дана 09.09.2014. године због одласка у пензију, а 25.05.2015. године тужени је издао овлашћење тужиоцу за заступање у управном поступку као физичком лицу.

Првостепени суд је одбио тужбени захтев, са образложењем да тужилац није предузео у потпуности све правне радње које су биле потребне да би се код Агенције за реституцију окончао поступак враћања имовине и донела решења од 28.11.2016.

године и од 24.01.2017. године, због чега не може основано потраживати уговорену накнаду. По становишту првостепеног суда, како је од стране Агенције за реституцију 04.06.2015. године дат рок од 60 дана да се покрену оставински поступци везани за правно следбеништво, па је на предлог тужиоца тужени ангажовао адвоката Миомиру Станић да даље заступа туженог, произилази закључак да је сам тужилац, с обзиром да је престао да се бави адвокатуром, одустао од предузимања било каквих радњи у тим поступцима.

Другостепени суд је потврдио првостепену пресуду наводећи да је награда уговорена тек ако тужилац у потпуности оконча све правне радње да би се имовина пок. ВВ вратила наследницима, да тужилац није заступао туженог у својству адвоката од дана престанка бављења адвокатуром 09.09.2014. године, да су туженог у оставинском поступку заступали други адвокати и предузели радње које су биле неопходне за успешно окончање поступка за враћање имовине, која је враћена решењима Агенције за реституцију од 18.11.2016. године и 24.01.2017. године.

По налажењу Врховног суда, правилан је закључак нижестепених судова да тужени није у обавези да тужиоцу исплати додатну награду у износу од 30% од тржишне вредности враћене имовине предвиђену чланом 7. уговора који су закључиле парничне странке дана 13.01.2014. године.

Чланом 1. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121 од 24.12.2012. године, 99 од 15.07.2020. године, 37 од 14.04.2021. године) прописано је да се тарифом одређује начин вредновања, обрачунавања и плаћања награда за адвокатске услуге и накнада трошкова за рад адвоката или у корист ортачког друштва, да висина награде за рад адвоката одређује се тарифом којом се утврђује број поена за поједине радње адвоката, с тим да за састављање изјаве воље (уговора, исправа једностраних или двостраних, завештања и сл) адвокат може награду обрачунати у процентуалном износу од вредности изјава воље (члан 4), да адвокат може у писменом облику са странком уговорити награду за рад на основу сатнице која не може бити мања од 150 поена за сваки започети сат (члан 6), те да у имовинскоправним предметима адвокат може у писменом облику са странком уговорити награду за рад у сразмери (проценту) са успехом у поступку, односно са успехом у правним радњама које ће за странку предузети, с тим да уговорени проценат не може бити већи од 30%.

У конкретном случају тужилац као адвокат је са туженим закључио уговор о заступању, накнади и награди за извршене адвокатске услуге дана 13.01.2014. године, под условом да у потпуности оконча све правне радње да би имовина била враћена туженом. Решења Агенције за реституцију, којима је враћена имовина туженом су донета 28.11.2016. године и 24.01.2017. године, због чега тужилац не може потраживати уговорену накнаду, јер је тако предвиђено одредбом члана 7. уговора који су закључиле парничне странке. Уговор од 13.01.2014. године тужилац је закључио у својству адвоката, а не као физичко лице, па како је престао да се бави адвокатуром 09.09.2014. године, а делимичном пресудом првостепеног суда од 17.05.2021. године одлучено је о накнади за пружене услуге заступања у својству адвоката и физичког лица тужиоцу у износу од 283.500,00 динара према АТ, то тужиоцу не припада право на потраживање додатне накнаде коју тражи постављеним тужбеним захтевом.

Неосновани су наводи у ревизији тужиоца да је тужилац добио овлашћење за заступање у управном поступку као физичко лице, да је после 2014. године учествовао у поступку пред Агенцијом за реституцију због чега тужиоцу припада уговорена додатна награда у висини од 30%. Како је напред наведено, тужилац је уговор на основу кога потражује додатну накнаду у висини од 30% закључио као адвокат, те како је престао да се бави адвокатутом дана 09.09.2014. године због одласка у старосну пензију, то му по налажењу Врховног суда тражена накнада не припада без обзира на чињеницу да је туженог заступао у управном поступку као физичко лице, супротно наводима у ревизији.

Са изнетих разлога, сагласно одредби члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија  
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић**